

Noptile Dinaintea Grăciunului

Ilustrații de
Tony Ross

Traducere de
Ana Dragomirescu, Garmen Giora și Domnica Drumea

LITERAȚI

Cuprins

Un Mesaj din partea Ilustratorului	1
1 Moșul ne Face o Vizită de Clement Clarke Moore	3
2 Zâna de Grăciun din Strasbourg basn german, repovestit de J. Stirling Coyne	9
3 Bradul de Hans Christian Andersen	15
4 Nașterea lui Hristos din Sfânta Scriptură	27
5 Un Grăciun de Neuitat pentru Moș Panov O întâmplare repovestită de Lev Tolstoi	31
6 Bunul Rege Wenceslas de John Mason Neale	39
7 Gizmarul și Spiridușii de Frații Grimm	43
8 <i>Fragment din Colind de Grăciun</i> de Charles Dickens	47

- 9 De ce Gopacii Veșnic Verzi nu-și Pierd Niciodată Frunzele 53
de Florence Holbrook
- 10 *Fragment din Vântul prin Sălcii* 57
de Kenneth Grahame
- 11 Grăiasa Zăpezii 71
de Hans Christian Andersen
- 12 Gele Douăsprezece Zile de Grăciun 111
poezie tradițională
- 13 Petrecerea Bătrânului Fezziwig 117
Fragment din Colind de Crăciun de Charles Dickens
- 14 Pomul de Grăciun al Profesorului Branestawm 123
de Norman Hunter
- 15 În Toiul unei Aspre Ierni 131
de Christina Rossetti
- 16 Uriașul Egoist 135
de Oscar Wilde
- 17 *Fragment din Micuțele Doamne* 143
de Louisa May Alcott

18	<i>Armistițiul de Grăciun</i>
din <i>New York Times</i>	165
19	<i>În Săptămâna de Grăciun</i>
de Eleanor Farjeon	169
20	<i>Scrisoare către Susy</i>
de Mark Twain	173
21	<i>Moș Grăciun a Fost Răpit</i>
de L. Frank Baum	177
22	<i>Da, Virginia, Există Moș Grăciun</i>
de Francis Pharcellus Church	195
23	<i>Fetița cu Chibrituri</i>
de Hans Christian Andersen	199
24	<i>Povestea Copilului Isus</i>
de Elizabeth Harrison	205
	<i>Despre Autori și Poveștile Lor</i>	214

NOAPTEA

1

Moșul ne Face o Vizită

de Clement Clarke Moore

Moșul ne Face o Vizită

de Clement Clarke Moore

Era în noaptea de Ajun și-n casă, peste tot,
Nici oamenii, nici șoareci, un zgomot nu mai scot.
Șosetele-târnate cu grijă lângă coș,
Așteaptă cu speranță să-ntâmpine pe Moș.

Copiii dorm adânc în ale lor pătucuri,
Visând la dulciuri multe și alte giumbușlucuri.
Și mami cu năframă, iar eu cu căciuliță
Ne pregăteam să mergem pe-a somnului uliță.

Când zgomot se aude din curte de afară,
Și sar din pat pe dată, emoția mă-nfioară.
Și fulger mă reped și storuri le ridic
De ivăr răsucesc și geamul îl deschid.

Pe proaspăta zăpadă a lunii albă rază
Ca-n miezul zilei curtea din jur o luminează;
Și ce apare oare sub ochii mei uimiți,
O mică sănioară și opt reni mici cumiți.

Și-un bătrânel îi mână, atât de sprintenel,
Că n-am nicio-ndoială, Crăciun este chiar el.
Și renii ca săgeata, ca vulturii se-avântă
Îi fluieră și strigă, pe nume îi alintă!

— Dii, Dasher! Dii, Dancer! Dii, Prancer și Vixen!
 Hai, Comet! Dii, Cupid! Hai, Donner și Blitzen!
 Hai sus peste porțiță! Hai sus peste casă!
 Și-acuma, dați-i drumul, că Moșul nu vă lasă!

Și uragan sălbatic pe dat' ei se pornesc,
 Spre cer tot se înalță de piedici întâlnesc;
 Și sus spre vârful casei ei se ridică-n zbor,
 Cu multe jucării în sanie și cu Moșul lor.

Și-apoi într-o clipită aud pe-acoperiș,
 Micuțele copite cum calcă pe furiș.
 Și doar ce îmi ridic privirea și-apoi mă răsucesc,
 Că Moșul și-al său sac c-un bufnet pe coș se prăbușesc.

În blănuri îmbrăcat din cap până-n picioare,
 Funingine pe haine – e ca o arătare.
 Un sac cu jucării pe spate îi stă ciopor
 E gata să-l deschidă ca un vrednic negustor.

Și ochii cum îi zburdă! Și vesele gropițe!
 Năsucul ca cireașa, obrajii garofițe!
 Iar colțurile gurii în sus sunt arcuite,
 Și albul bărbii sale – zăpezi troienite.
 Un ciot de pipă strânge cu grijă între dinți,
 Iar fumul ei corolă-i la fel ca și la sfinți.

O față rubicondă și o burtă rotunjoară
Ce veselă tresaltă când râde într-o doară!
Grăsuliu și bondoc, ca un de treabă piticuț,
Nu pot să nu râd, deși mi-e frică un picuț.

Îmi face cu ochiul și din cap îmi face semn,
Că nu am motive de el să mă tem.

Nu scoate nicio vorbă, ci trece drept la treabă,
Și umple la șosete, că este pus pe grabă.
Cu degetul și-atinge cireașa de năsuc,
Și-n sus pe horn se-avântă lăsându-mă năuc.

În săniuță sare și vesel renii îi îndeamnă,
Ei repede-și iau zborul pe bolta cea înaltă.
Și când îi văd luând-o pe cer pe noul drum,
L-aud cum ne urează *Un fericit Crăciun!*

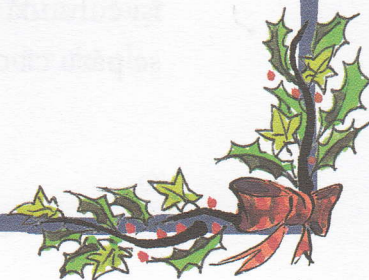
NOAPTEA

2

*Zâna de Grăciun
din Strasbourg*

Basm german,
revestit de J. Stirling Coyne

Zăna de Crăciun din Strasbourg

Basm german,
revestit de J. Stirling Coyne

Gândva, cu multă vreme în urmă, locuia pe lângă străvechea cetate a Strasbourgului, pe râul Rin, un tânăr și chipeș conte, pe nume Otto. Anii treceau în zbor, însă el rămânea neînsurat, ba nu le arunca nici măcar o privire frumoaselor domnițe ale ținuturilor din împrejurimi. De aceea oamenii începuseră să-i zică „Inimă de Piatră“.

Odată se întâmplă ca, în Ajunul unui Crăciun, contele Otto să poruncească organizarea unei mari partide de vânătoare, în pădurea ce-i înconjura castelul. Împreună cu oaspeții săi și numeroșii lui slujitori, porniră călare, iar goana deveni din ce în ce mai înflăcărată. Îi purtă prin desișuri și pe cărările neumblate ale pădurii, până ce, într-un târziu, contele Otto se trezi despărțit de tovarășii săi.

Continuă să călărească de unul singur și așa ajunse la un izvor cu apă limpede, clocotitoare, cunoscut oamenilor din împrejurimi sub numele de „Fântâna Zânelor“. Acolo, contele Otto descălecă. Se aplecă deasupra izvorului și începu să-și spele mâinile în șuvoiul scânteietor, dar, spre uimirea lui, descoperi că, deși vremea era geroasă, apele erau calde și încântător de mângâietoare. Simți un fior de bucurie curgându-i prin vene și, când își cufundă mai adânc mâinile în izvor, i se păru că de mâna dreaptă îl apucă o alta,

mică și gingașă, care îi trage cu blândețe de pe deget inelul de aur pe care-l purta mereu. Și, vai! Când își scoase mâna din apă, inelul dispăruse.

Uluit de misterioasa întâmplare, contele încălecă și se întoarse la castel, hotărând în sinea lui ca, a doua zi, să-și pună servitorii să golească Fântâna Zânelor.

Se retrase în odaia lui și, trântindu-se întocmai cum era pe o sofa, încercă să adoarmă, însă ciudățenia aventurii prin care trecuse îl neliniștea și-l ținea treaz.

Deodată, auzi lătratul răgușit al dulăilor de pază din curte, apoi scârțâitul podului mobil, ca și cum acesta ar fi fost coborât. Apoi îi ajunse la urechi lipăitul a numeroase piciorușe ce urcau pe treptele de piatră, după care auzi zgomotul nedeslușit al unor pași ușori în camera de alături.

Contele Otto sări ca ars de pe sofa și, chiar în clipa aceea, răsună o muzică fermecătoare, iar ușa camerei lui se dădu de perete. Năvălind în odaia învecinată, tânărul se trezi în mijlocul unei mulțimi de zâne, înveșmântate în mantii vesele și scânteietoare. Ele nu-i dădură nicio atenție, ci începură să danseze, să râdă și să cânte pe acordurile misterioasei melodii.

În mijlocul apartamentelor princiare se înălța un splendid pom de Crăciun, primul văzut vreodată în acel ținut. Pe ramurile lui luminate atârnavă, în locul decorațiunilor și al lumânărilor, stele de diamant, coliere din perle, brățări de aur împodobite cu șiraguri de nestemate, coame de coifuri făurite din rubine și safire, cingători de mătase brodate cu perle orientale sau pumnale montate în aur și bătute în cele mai rare pietre scumpe. Întregul pom se legăna și scânteia în strălucirea numeroaselor sale lumini.

Contele Otto rămăsese fără grai, cu ochii la toate acele minuni, când, dintr-odată, zânele se opriră din dans și se traseră înapoi, pentru a-i face loc unei domnițe de o frumusețe orbitoare, care se apropie încet de el.